

[Arne Larsen.]

for døren, så er jeg ikke helt sikker på, at vi havde fået den elendige ejerlejlighedslov, som vi nu trækkes med.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger om de tre lovforslag. I henhold til forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri er det nu meningen, at der skal gives de almennyttige boligselskaber mulighed for af den såkaldte landsbyggefonds midler at investere i saneringsarbejdet, at der altså af denne fonds midler kan ydes lån til erhvervelse af ejendomme med henblik på sanering. Det er jo udmærket, at landsbyggefondens her kommer ind i billedet, men spørgsmålet for mig er, om det er tilstrækkeligt til at klare den opgave, den side af sagen. Spørgsmålet er, om der vil komme de tilstrækkelige midler, idet landsbyggefondens jo i henhold til sine formålsparagraffer har adskilligt andet at bruge disse penge til: til nybyggeri og til mange andre ting, som er meget samfundsgavnige.

I henhold til den foreslåede ændring kan der også af fondens midler, gennem fondens renteindtægter, ydes kapitalindskud i saneringsselskaber, som agtes oprettet af de almennyttige boligselskaber. Også her vil jeg stille det spørgsmål til boligministeren, om han finder, at det er tilstrækkeligt med at anvise midler på denne måde til oprettelse af saneringsselskaber, altså til fremskaffelse af de nødvendige kapitalindskud. I lov om midlertidig regulering af boligforholdene gives jo grundejerne de samme muligheder for af grundejerfonden at yde lån til opkøb af saneringsmodne ejendomme og af fondens renteindtægter at yde kapitalindskud til saneringsselskaber, som altså agtes oprettet på privat basis.

Jeg vil gerne stille det spørgsmål, om man ikke skulle prøve på også ad andre veje at skaffe midler til saneringsformål. Selvfølgelig har jeg bemærket, at der igennem forslaget til lov om sanering stilles visse midler til rådighed dels som tilskud, dels som lån til dækning af halvdelen af saneringstabet, og at der også inden for denne beløbsramme på 26 mill. kr. vil kunne anvendes visse midler til opkøb af saneringsmodne ejendomme og til kapitalindskud. Boligudvalget havde jo i sommer lejlighed til at besøge Göteborg og blev meget begejstret for det, man så i Göteborg. Man er-

farede, at Göteborgs kommune sammen med almennyttige boligselskaber, private bygherrer, erhvervsvirksomheder i fællesskab havde indskudt, jeg tror, det var 5 mill. kr., i det lokale saneringsselskab, som hedder Göta Lejon, og at man faktisk i kraft heraf havde haft og har store muligheder og har opnået meget med hensyn til sanering af visse bykvarterer i Göteborg. Jeg mener, at der her er en oplagt mulighed og en chance, som burde udnyttes. Denne idé skulle måske omplantes på dansk grund. Man kunne f. eks. for Københavns kommunes vedkommende oprette et fællesskab — man kunne kalde det Urban Absalon eller noget i den retning — som fik mulighederne for ligesom Göta Lejon at sætte fuld kraft ind på saneringsopgaven. Der er jo rigeligt at tage fat på rundt omkring såvel i København som i andre storbyer her i landet.

Jeg finder altså, at der må skaffes flere midler; jeg tror ikke, at de anviste veje er tilstrækkelige.

Endvidere foreslår boligministeren, at den kvota på 12.000 lejligheder årlig, som modtager statsgaranti for optagne lån og rentesikring, udvides med 1.000 lejligheder, som skal forbeholdes bestemte formål, nemlig genhusning af husstande, der bliver husvilde som følge af sanering. I september måned rejste jeg det spørgsmål over for boligministeren, om boligministeren ikke kunne tænke sig at udvide den sociale sektor fra 12.000 til 18.000 lejligheder årlig. Svaret herpå var negativt. Siden da har også socialdemokratiet rejst dette spørgsmål, og jeg tror, det er på sin plads at rejse det nu igen i forbindelse med denne lovgivning.

Socialistisk folkeparti vil i alle tilfælde forbeholde sig ret til at stille ændringsforslag til det af boligministeren fremsatte lovforslag, således at vi udvider det sociale byggeris kvota ganske væsentligt.

Ligesom hr. Kaj Andresen vil jeg gerne understrege, at da det jo er hensigten at sanere ca. 3.000-4.000 lejligheder om året i den kommende årrække, forekommer det én, at en udvidelse med 1.000 lejligheder er alt for lidt.

Der bliver i bemærkningerne peget på, at man har en ordning for det storkøbenhavn-ske område, hvorefter $\frac{1}{4}$, altså 25 pct. af det nyopførte byggeri, fortrinsvis stilles til